

153.

U S T A W A

z dnia 4 marca 1920 roku

o rejestracji i zabezpieczeniu majątków niemieckich.

S. 41/28

Art. 1. W myśl postanowień Traktatu Pokojowego, zawartego pomiędzy Państwami sprzymierzonymi i stowarzyszonymi a Niemcami dnia 28 czerwca 1919 r., znajdujące się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej majątki, prawa i interesy, należące dnia 10 stycznia 1920 r. do obywateli Rzeszy Niemieckiej lub do osób prawnych, zarządzanych lub kontrolowanych przez tychże obywateli, niezależnie od miejsca znajdowania się siedziby tych osób prawnych, winny być zgłoszone w terminach i miejscach, które określili rozporządzenie wykonawcze do ustawy niniejszej.

Art. 2. Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych oraz z właściwym ministrem (art. 11) może rozciągać obowiązek zgłoszenia i na te majątki, prawa i interesy lub ich poszczególne kategorie, które, należąc do obywateli lub osób, wymienionych w art. 1 w czasie między 1 lipca 1919 r. a 10 stycznia 1920 r., przeszły przed tą ostatnią datą do właścicieli z inną przynależnością państwową.

Art. 3. Zgłoszeniu nie podlegają:

- a) majątki, prawa i interesy, należące do takich obywateli Rzeszy Niemieckiej, którym przysługują prawo obywatelstwa polskiego na zasadzie ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego (Dz. Ust. 1920 r. № 7, poz 44), lub na mocy traktatów międzynarodowych, przez Polskę zawartych;
- b) majątki, zwolnione od zatrzymania i likwidacji w myśl konwencji urzędniczej, zawartej między Rządem Polskim a Niemieckim w Berlinie 9 listopada 1919 r., oraz
- c) przedmioty, które na mocy praw, obowiązujących w poszczególnych okręgach sądowych, wolne są od egzekucji.

Art. 4. Ponadto Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych, oraz właściwym ministrem (art. 11) władny będzie zwalniać od obowiązku [zgłoszenia, poszczególne grupy i kategorie majątków, praw i interesów, wymienionych w art. 1 niniejszej ustawy.

Art. 5. Do zgłoszenia tych majątków, praw i interesów są obowiązani: ich właściciele, dzierżawcy użytkownicy, posiadacze depozytariusze, dłużnicy, wierzyciele, zarządcy pełnomocnicy oraz zarządy spółek, towarzystw i stowarzyszeń.

Art. 6. Podlegające zgłoszeniu majątki, prawa i interesy nie mogą być alienowane, obciążane, wydzierżawiane ani wywożone poza granice Państwa Polskiego, a wierzytelności — splateane bez zezwolenia Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego, udzielonego w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i z właściwym ministrem (art. 11).

Art. 7. Dokonanie czynności prawnych wymienionych w art. 6, bez takiego zezwolenia lub niezgodnie z niem powoduje nieważność tych czynności, niezależnie od kar, przewidzianych w art. 12 niniejszej ustawy. Prawo

żądania unieważnienia takich czynności służy Głównemu Urzędowi Likwidacyjnemu. Unieważnienie następuje w drodze sądowej.

Art. 8. Decyzja Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego w wypadkach, przewidzianych w art. 6, nie podlega żadnemu zaskarżeniu.

Art. 9. Właściciel, względnie posiadacz majątku, prawa lub interesu, podlegającego zgłoszeniu, winien nim zarządzać i zeń korzystać według zasad, ogólnie przyjętych w danej dziedzinie gospodarczej.

Art. 10. Majątki i prawa, podlegające zgłoszeniu, mogą być objęte pod przymusowy zarząd państwowy na skutek decyzji Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego, pówziętej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych i z właściwym ministrem (art. 11). Wykonanie tej decyzji i mianowanie zarządcy należy do właściwego ministra (art. 11).

Art. 11. Za właściwe ministerstwa uważa się:

- 1) w stosunku do majątków rolnych i leśnych—Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych,
- 2) w stosunku do majątków przemysłowych i handlowych—Ministerstwo Przemysłu i Handlu,
- 3) w stosunku do kapitałów, walerów i wierzytelności oraz instytucji finansowych—Ministerstwo Skarbu,
- 4) w stosunku do kolei żelaznych—Ministerstwo Kolei Żelaznych,
- 5) w stosunku do zakładów i urzędzeń użyteczności publicznej, oraz innych nieprzewidzianych wyżej przedmiotów i praw majątkowych—Ministerstwo Spraw Wewnętrznych,
- 6) w stosunku do wszvstkich, z wyjątkiem kolei żelaznych, majątków, praw i interesów na terenie byłej dzielnicy pruskiej—Ministerstwo b. Dzielnicy Pruskiej.

Art. 12. Kto, będąc zobowiązany do zgłoszenia majątku, prawa lub interesu, wymienionego w art. 1, takiego zgłoszenia rozmyślnie lub przez niedbalstwo nie uskuteczni, albo złoży zgłoszenie niezgodne z rzeczywistością, oraz każdy, kto taki majątek, prawo lub interes rozmyślnie uszkadza, ukrywa, niszczy lub w jakikolwiek sposób usuwa, podlega—o ile obowiązujące w danym okręgu sądowym ustawodawstwo wyższej kary nie stanowi—karze aresztu od dni 7 do 6 miesięcy lub grzywnie od 100 marek do 1.000.000 marek, bądź też obu tym karom łącznie.

W byłej dzielnicy pruskiej wymierzać należy karę aresztu do 6 tygodni lub więzienia do 6 miesięcy i grzywny do 1.000.000 marek lub jedną z tych kar.

Usiłowanie jest karane.

Niezgłoszenie majątku lub prawa, przewidzianego w art. 2 niniejszej ustawy, karane będzie grzywną do 10.000 mk.

Sprawy te podlegają sądom zwyczajnym, a w b. dzielnicy austriackiej jako przekroczenia, sądom powiatowym.

Art. 13. Majątki, prawa i interesy, objęte obowiązkiem zgłoszenia w myśl niniejszej ustawy, mogą być zatrzymane lub zlikwidowane w drodze, która określi ogólna ustawa o likwidacji.

Art. 14. Ustawa niniejsza obowiązuje od dnia jej ogłoszenia. Wykonanie jej poleca się Prezesowi Głównego Urzędu Likwidacyjnego i Mini-

strom Spraw Zagranicznych i Sprawiedliwości oraz właściwym ministrom (art. 11), każdemu z tych ostatnich w zakresie jego działania.

Marszałek:

Trampczyński

Prezydent Ministrów:

L. Skulski

Prezes Głównego Urzędu Likwidacyjnego:

w z. J. Karśnicki

Minister Spraw Zagranicznych:

St. Patek

Minister Sprawiedliwości:

Jan Hebdzyński
